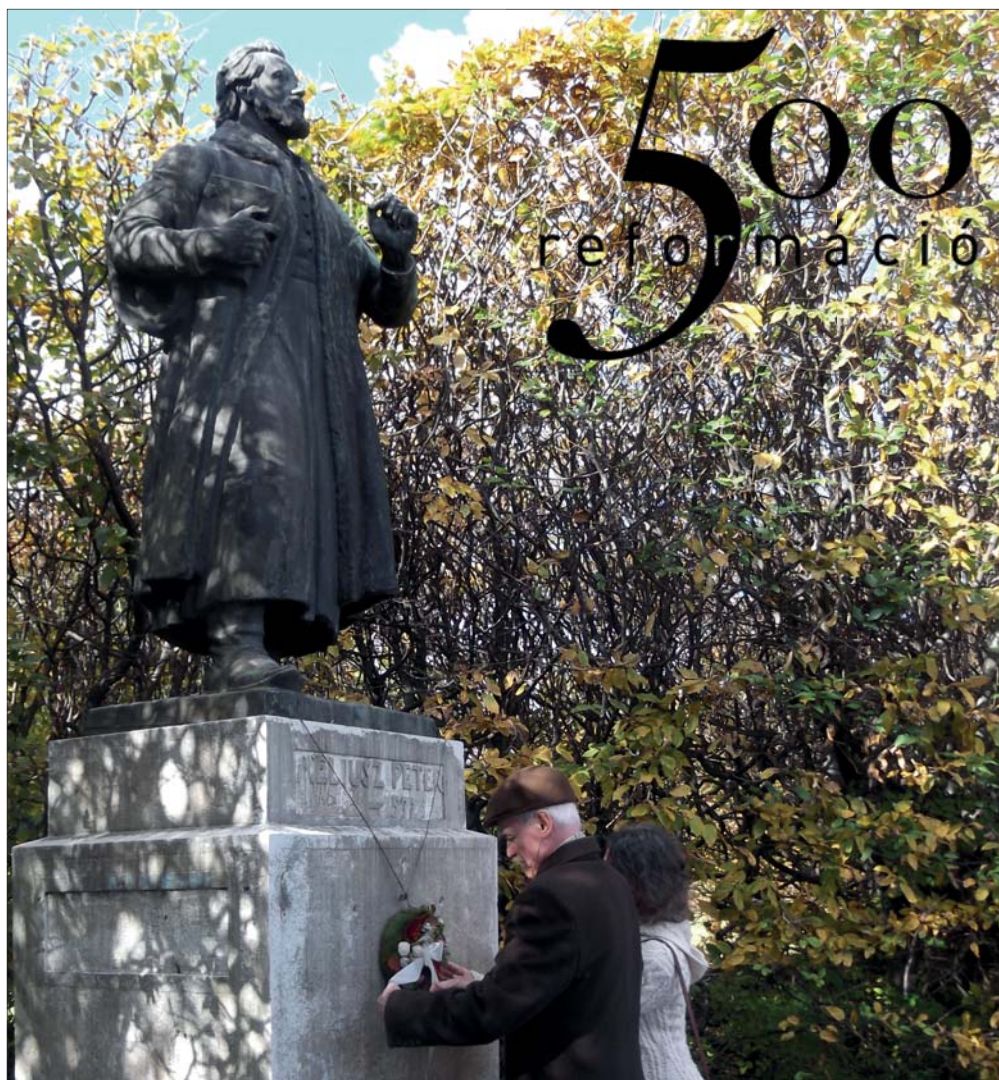

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2017/1

450 éves a Magyar Református Egyház

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Debreceni Zsinat 1567

Az 500 éves reformációs emlékév hivatalos honlapján Dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke a jubileum kapcsán a következőket írta: „A Tiszántúlon nem csak az ötszáz éves reformáció miatt jelentős a 2017-es év, hanem az 1567-es debreceni alkotmányozó zsinat miatt is, amelytől a Tiszántúli Református Egyházkerület és a Magyarországi Református Egyház létét számítjuk. Ez azt is jelenti, hogy a Lutherhez kötődő 1517-es esztendő egy a tiszántúli reformátorokhoz kötődő 450 éves évfordulóval párosul. Ebből az alkalmából ünnepi, kárpát-medencei szintű zsinatot tartunk Debrecenben, emlékezve arra, hogy az 1567-es zsinaton fogadta el alapvető hitvallásának a lelkipásztorok közössége az András templom oldaltermében az ún. Második Helvét Hitvallást, amelyet először a svájci református kantonok írtak alá 1566-ban. Szeretnénk közreadni az említett 1567-es debreceni zsinat dokumentumait, mert kevesen ismerik azokat. Ezek megalkotásában nagy szerepe volt Méliusz Juhász Péter debreceni reformátornak.”

A Magyar Református Egyház története című 1949-ben megjelent kötetben olvashatjuk:

„Így látta most már Méliusz is szükségét, hogy az unitárius veszéllyel szemben biztosítsa legalább saját egyházkerületének hitvallási egységét, és hogy azt fegyelmi vonatkozásban is megszilárdítsa. A magyar református egyház nagy jelentőségű hitvallásalkotó és törvényhozó zsinata 1567 február 24-26 napjain ült együtt Debrecenben. Részt vett rajta a tiszáninneni református egyház képviselője is.

A zsinat, főleg a szentháromságtan védelmére, Méliusz tollából egy bővebb, latin nyelvű és egy rövidebb, magyar nyelvű hitvallást fogadott el. A latin hitvallást Méliusz János Zsigmondnak ajánlotta, míg a magyart Debrecen, Nagyszombat, Kassa és Nagyvárad kereskedő lakosságának, „hogy tanuljatok és tétova járván tudjátok az eretnekek száját bedugni, kik a Szentháromságot, a Krisztus fiú valóságos Jehova Istenségét, a Szentlélek személyét, Istenségét, Jehovaságát eretnekül tagadják.”

A zsinat annak is szükségét érezte, hogy régebben elfogadott hitvallásai mellett a külföldi hittestvérek újabb bizonyágtételével erősítse magát, és velük a lelki közösséget még szorosabbra vonja, ezért bevette és a genfiék példájára alá is írta a II. Helvét Hitvallást, a zürichi reformációnak, közelebről Bullingernek ezt a világos, határozott, gyakorlati szellemű alkotását. Ezenfelül a debreceni zsinat megalkotta az egyház külső életét szabályzó törvényeket. A debreceni énekeskönyv és debreceni liturgia mellett ezek a Méliusz-féle kánonok az egyház-kormányzás terén is évszázadokra mintául szolgálnak az egész magyar reformátuság számára.”

Részlet a zsinat hitvallásából: „...mert egy és ugyanazon tisztelettel imádatnak az Atya, a Fiu és Szentlélek; a mint meg van írva: hogy tiszteljék a Fiut, miképen tisztelik az Atyát. Hasonlag a mennyiben az Atyának mindene a Fiué és a Fiunak mindene az Atyáé, annyiban egyek. Az Atya a Fiuban, a Fiu az Atyában egyenlők és egylényegűek.”

Bizonyágtevő hálaadás

Újévi igehirdetés vázlata – 1Thessz 3,9-13

Pál apostol ezt a levelét visszaemlékezve hálaadással, előtekintve könyörgéssel írta. Ahogy nekünk is kezdenünk kell az új évet. Milyen kitörő öröm volt benne a gyülekezet felett. „Hogyan is adhatnánk *elégge hálát* Istennek értetek mindazért az örömről, amellyel megörvendeztetek minket a mi Istenünk előtt?” – kérdezi.

Merjünk mi is mindig hálát adni Istennek, mert ő szeretne bennünket meggazdagítani. Örömmel azt fejezzük ki, hogy elfogadjuk és nagyra becsüljük Isten ajándékait az életben. Ezért nem kell tagadnunk, ha örvendezésre fakadnánk, mert azzal róla teszünk bizonyágot.

Az újév látványos sikereit óhajtó kívánságok mellett megláthatjuk, hogy a kevésbé látványosnak is örülhetünk, ahogy Pál:

„Szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásokat és a mi Urunk Jézus Krisztusba vetett reménységetek állhatatosságát; mivel tudjuk, Istentől szeretett testvéreink, hogy választottak vagytok.”

„Mindenért hálát adjatok” – hangzik később a buzdítás. A hálaadás az, ami előtekintve is reményt ad. Tudom, nem csak rajtam múlik a sorsom. Isten hordozza jövőnket is. Pálban túlcsoportul az öröm, pedig nem volt tökéletes az a gyülekezet sem. Ki voltak téve üldöztetéseknek és hiányos volt a hitük. Ahogy Pál tesz, mi is hittel és reménnyel adjunk nagyobb teret az örömről, s mindent, ami hiányos, próbáljunk meg pótolni. Tanuljunk tőle, aki megmutatja, hogy nem szabad elégedetlenkedni, de nem lehet elégedetnek sem lenni! Az élet ugyan nem tökéletes, de nem is katasztrófa. Egyszerre lehet okunk az örvendezésre, ám közben felismerhetjük, miben kell fejlődnünk.

Pál a hiányosságok miatt nem bosszankodik, hanem segítséget akar nyújtani. A Szeretetre példát adott, hisz tudja, csak így lehet hiteles a segítő. S emellett is marad rengeteg intés is az apostol tarsolyában: a 4,1-12 és az 5,12 versétől ezekről olvassunk. Volt hová fejlődnünk.

Ahogy nekünk is és szeretteinknek is. Ezért meg kell tanulnunk segíteni a másikat. Vagy éppen elfogadni a segítséget, tanácsot. Ez a legmélyebb kapcsolatban tud csak igazán működni.

Pál segíteni szeretett volna, de mindent Isten kezébe helyezett, aki akkor más feladatot szánt neki. Ám nem esett kétségbe: imádkozott – buzgón, konkrét kérésekkel és önzetlenül. Levelet írt. És elfogadta Isten tervét.

Az Úr pedig tovább építette a gyülekezetet. Mi se aggódjunk, mert Isten ügyében elkezdett feladataink nem maradnak árván. Ő gondját viseli az elvetett magoknak. Ő adja az áldást, növekedést. Nekünk is Isten mutatja meg a helyünket, úgy irányít, hogy megtaláljuk, hol és milyen feladatunk van.

Újévkor a jövőbe nézve a különböző távlatok más-más érzésekkel töltenek el. De különös módon a legnagyobb távlat a legbiztosabb. Erőt, reményt adó! „Erősítse meg a szíveteket, és tegye feddhetetlenné a szent életben a mi Istenünk és Atyánk színe előtt, amikor a mi Urunk Jézus Krisztus eljön minden szentjével együtt.” Minden feladat, nehézség, próba ennek a célnak fényébe kerül, hogy Krisztus visszajövetelekor megállhassunk előtte. Ezért éljünk megtértekként hálával. És ennek tudatában az Istenre mutató öröm sugározzon rólunk. Ámen

Bertha Zoltán

Hogyan evangélizáljunk? A missziótörténet tanulságai II.

Evangelizáció a XX. században

(Dr. Gonda László, Gyülekezeti hétvégenként elhangzott második előadásának szerkesztett változata.)

A XX. század elejét a misszió, az evangélizáció területén az optimizmus jellemezte. A világ lakosságának 1/3-a a keresztyén vallás követője lett, viszont ezt az arányt máig sem haladta meg.

1910-ben, a skóciai Edinburgh-ban megtartották az első missziós világkonferenciát, melyen arra tettek kísérletet, hogy közös stratégiát alkossanak a keresztyén hit elterjesztésére. A konferencia jellegzetes, bizakodó jelmondata ez volt: „Evangelizálni a világot ebben a generációban”.

A XX. század az egész nyugati világban, így Magyarországon is a protestáns ébredési hullámok ideje. Az ébredésre vágyó és ezt munkáló lelkészek és laikusok szeme előtt egy a Krisztus követése mellett tudatosan elkötelezett, magas hőfokú hitben égő, az egyházáért és az embertársáért cselekedni kész hívő ember ideálképe lebegett. Megindultak a nagy evangélizációs kampányok a rendszeresen templomba járók és a csak névlegesen az egyházhoz tartozók között.

Az egyház tagjait megtérésre hívták: arra, hogy ismerjék el és vallják meg, hogy eddigi hitéletük elégtelen és felületes volt, és kötelezzék el magukat a személyes és intenzív Krisztus-követésre. Nagy hangsúlyt fektettek az erkölcsi megtisztulásra, és arra is, hogy a Krisztus-követéshez a rászorulókat megsegítése is hozzátartozik.

Az ébresztő igehirdetések, az evangélizációk, a csendeshetek, a csendesnapok nagy hatással voltak a magyar református egyházi életre is. A II. világháború előtt és közvetlenül utána tömegeket érintett meg az Evangélium: sokan élték át a hitbeli megújulás tapasztalatát, a személyes megváltottság felszabadító örömét, és sokan kötelezték el magukat Krisztus szolgálatára, követésére. A „felébredt”, megtért emberek számára a személyes bibliaolvasás és imádság fontossá vált, keresték egymás közösségét, és vágytak arra, hogy egymást is segítsék a hit útján való járásban. Sorra alakultak a bibliaórák, az imaközösségek – gyülekezeti keretben, de azon túl is. Bütösi János professzor így fogalmazott az ébredés természetéről: „Az ébredés Isten Szentlelke kiadásának olyan szuverén időszaka, amikor aránylag rövid idő alatt egy nagyobb embercsoport teljes élete változik meg a Jézus Krisztusban adott váltság személyes megtapasztalása által.”

A pozitív megtapasztalások és az egyházi élet ígéretes megújulása mellett azonban aggasztó jelenségek is megjelentek: az evangélizációs igehirdetésekben gyakran túl nagy hangsúly került a tételes bűnök ostromozására, a bűntudat felébredtésére és fenntartására, s ez olykor háttérbe szorította a Krisztus kegyelme és Isten feltétlen befogadó szeretete örömeinek hirdetését. Ez sok személyes lelki probléma, hitbeli „hajótörés” okozójává vált. Gond volt az is, hogy a megtérést egyre inkább egy pontszerű döntéssel azonosították, és kevésbé hangsúlyozták,

hogy Isten útja minden emberrel egyedi, és az nem uniformizálható. A hívő embereket olykor megkísértette a magasabbrendűség gondolata: az, hogy csak azokat lehet „valódi” hívő embernek tekinteni, akik ugyanolyan hitbeli tapasztalatokat éltek át, mint ők. A „hívő mag” gyakran az „igaz egyházzal” azonosította magát, és sajnos gyakran ezt erősítették – számos érdemük mellett – a különböző, ún. „hitbuzgalmi egyesületek”, szövetségek is.

Párhuzamosan azonban olyan események is kibontakoztak, melyek alapjaiban rendítették meg azt az optimizmust, mely a keresztyén vallás és a „nyugati keresztyén civilizáció” világméretű diadalát vizionálta. Az I. világháború, melyben „keresztyén államok” fordítottak egymással szembe milliókat és vittek végbe elképzelhetetlen brutalitású vérengzést az egész világon, aláásta a keresztyén békekorszak beköszöntébe vetett reményeket. Majd az, hogy az ún. „keresztyén Nyugat” szívében, Európa közepén megtörténhetett, hogy a magát keresztyénnek nevező állam származási alapon megbélyegzett, emberi méltóságától megfosztott, majd szisztematikusan, állami eszközökkel meggyilkoltatott több mint hatmillió európai polgárt a holokauszt idején, alapjaiban tette kétségessé, hogy majd' kétezer év keresztyénség után lehet-e krisztusnak nevezni az európai társadalmakat. A keresztyén civilizáció hitelvesztését tovább rombolták a Hirosimára és Nagaszakira ledobott atombombák és az ún. „harmadik világot” kegyetlenül kizsákmányoló gyarmati rendszerek, valamint a keresztyén missziók dicstelen szövetségének tettei. Mindez nagy tömegeket vezetett a keresztyénségtől való elforduláshoz

és ahhoz, hogy a Nyugat társadalmi század végére végletesen elvilágiasodtak. Magyarországon az ateista szocialista diktatúra tovább erősítette ezt a folyamatot.

Az Ige mérlegére helyezve a mögöttünk lévő század evangélizációs gyakorlatát hálát adhatunk azokért az elődeinkért, akik elkötelezetten hirdették az Evangéliumot az ébredések idején, s hálát adhatunk Istennek, hogy Szentlelke által munkálta az egyház megújulását a nagy történelmi kataklizmák idején is. Ugyanakkor bűnbánattal kell visszatekintenünk azokra a hibákra, torzulásokra és bűnökre, melyeket az egyházban elkövettünk – mind az ébredés tiszta szándékú szolgálóinak háttérbe szorításával és meghurcolásával, mind pedig az evangélizációs gyakorlatunk egyoldalúságaival.

A XX. század nehéz örökségét hordozzuk ma is. Az elvilágiasodott magyar társadalomban, a keresztyénség hitelvesztettsége idején keresnünk kell az Evangélium hirdetésének és megélésének hiteles útjait, a gyülekezet közösségében, az egyház megújulásának szolgálatában. A Reformáció 500. évfordulója ebben az útkeresésben is inspirálhat bennünket.

A kismamák adventi koszorút készítenek

Életképek

Gyermekóráskok karácsonyi jelenete

Karácsonyi családi istentisztelet

Mézessütés

Ifjisek szolgálata

A kórus adventi szolgálata

Kántus

A Kántusról, a reformáció 500. éve miatt idén különösen sokat hallunk. Én a Kántussal annak 275. éves ünnepségén kerültem szorosabb kapcsolatba, és azóta is ott éneklek immár negyedik éve. Fellelő érzés Magyarország legrégebben működő kórusához tartozni, ahol ilyen jó és összetartó a közösség, és életkori különbségeink ellenére megtalálhatjuk az éneklésben a közös nyelvet és értéket. Maróthi György 1739-ben alapította, és eleinte csak temetéseken énekeltek. Manapság sok kiszálláson is részt veszünk, falvak és nagyvárosok templomaiban, kórusversenyeken, ünnepségeken éneklünk itthon és külföldön egyaránt. Erre különösen nagy lehetőséget kaptunk ebben az évben, mivel részt vehetünk a Reformáció 500. évfordulója alkalmából rendezett koncertsorozaton. Felvidéken, Kárpátalján, Erdélyben, Ausztriában és Magyarországon éneklünk. Az évet január 5-én a Művészetek Palotájában tartott ünnepséggel nyitottuk meg. A sok mű mellett a közönséggel együtt énekeltek a 90. zsoltárt: „Te benned bízunk eleitől fogva...”. Úgy gondolom, az ének mondanivalója ma is olyan fontos, mint régen.

Kiss Dorina

Hálaadás 2016-ért

(folytatás)

Gyülekezetünkben az 50 megkeresztelt közül öten voltak felnőttek. A 38 konfirmált között pedig 11 felnőtt is csatlakozott gyülekezetünkhöz. Házasságkötésére 18 pár kérte Isten áldását. Isten igéje hirdettetett vigasztalásul 56 temetésen.

A területünk sok ezer lakosa közül mintegy 850 család (közel 2.600 lélek) vállalt részt anyagilag is egyházfenntartói járulékának befizetésével gyülekezetünk szolgálatából, életéből.

Köszönjük mindazoknak, akik személyi jövedelemadójuk egyik 1%-át a „Nagyerdei Egyházközségért” közhasznú alapítvány javára ajánlották fel, és így is támogatták közös szolgálatunkat. Továbbá köszönjük, akik jövedelemadójuk másik 1%-át a Magyarországi Református Egyház javára ajánlották fel, és így segítették országos egyházunk szolgálatát.

Gyülekezetünk – a hitoktatói óradíjakat leszámítva – lényegileg csak tagjainak egyházfenntartói járulékából, perselypénzből és adományából (összesen közel 29 millió forintból), valamint sokak önkéntes munkájával végezte sokrétű szolgálatát.

Szeretettel köszöntjük a gyülekezetünkhöz közeledőket és új tagjainkat! Fáradozunk együtt azon, hogy régi és újabb gyülekezeti tagjaink otthon érezzék magukat közösségünkben, és együtt buzduljunk fel a közös szolgálatra!

Folytatni szeretnénk az evangélium hirdetését és mindazt, ami áldásosnak bizonyult, de keressük az új utakat, módszereket is. Feladatunk megtartani mindenben a szeretetet és a lényegi dolgokban a testvéri egyetértést.

Püski Lajos

„Újulatok meg lelketekben és elmétekben!” (Ef 4,23)

Hírek

- ♦ Az ökumenikus **imahét záróalkalma január 22-én** 17 órától lesz a Nagytemplomban. Igét hirdet: Kocsis Fülöp gkat. érsek-metropolita.
- ♦ **Családi délutánt** tartunk *január 29-én* 15 órától.

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe:

www.refnagyverdo.hu

E-mail: refnagyverdo@gmail.com

Kórházlelkészek: Kenézy Kórház – 511-777/1943; **Klinika** – 319-057
Európa Rádió – 94,4 MHz

Szívárvány –

a Debrecen-Nagyerdei Református
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.
Felelős kiadó: Püski Lajos
Nyomda: Litográfia
25. évfolyam 1. szám
Egyházközségünk számlaszáma:
Gyülekezeti honlapunk címe:

Egyházközség hírlevele
Telefon: (52) 410-811
Tördelés: Bene Lászlóné
Készült 400 példányban
Megjelenik havonta
11738008-20012917
www.refnagyverdo.hu

Reformáció emlékévének megnyitónapi programjai 2017. január 31-én:

- 8:00 Áhítat és a Bibliaolvasó nap megnyitása (Nagytemplom)
9:00 Reformációs vándorkamion köszöntése (Kossuth tér)
10:00 Kiállításmegnyitó – *Bethlen Gábor fejedelem, Debrecen Patrónusa* kamarakiállítás (Déri Múzeum)
9:00-17:00 A református egyház társadalmi szolgálatainak bemutatkozása (műsorsátor, Kossuth tér)
10:30-12:00 *Reformátusnak lenni ma* – beszámolók külföldi és Kárpát-medencei református egyházak életéről (műsorsátor, Kossuth tér)
11:30-12:00 A jubileumi emlékévként készült reformációtörténeti freskók avatása (Debreceni Ref. Kollégium Általános Iskolája, Péterfia utca 1-7.)
14:00 Ünnepi istentisztelet- Nagytemplom
18:00 Bolyki Balázs és a Bolyki Soul & Gospel Kórus (Nagytemplom)

Imádkozzunk:

- ♦ az új év áldásaiért,
- ♦ egyházunk lelki megújulásáért.